

ADİYAMAN ÜNİVERSİTESİ SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ DERGİSİ
ISSN: 1308–9196 / e-ISSN:1308-7363

Yıl : 15 Sayı : 42 Aralık 2022

Yayın Geliş Tarihi: 17.09.2022 Yayına Kabul Tarihi: 05.12.2022

DOI Numarası: <https://doi.org/10.14520/adyusbd.1176656>

Makale Türü: Araştırma Makalesi/ Research Article

Atıf/Citation: Öztürk, M. (2022). Tedbir Kararıyla Evden Uzaklaştırılan Erkeklerin Karşı Karşıya Kalabileceği Bazı Riskler. *Adiyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (42), 673-705.

TEDBİR KARARIYLA EVDEN UZAKLAŞTIRILAN ERKEKLERİN KARŞI KARŞIYA KALABİLECEĞİ BAZI RİSKLER

Musa ÖZTÜRK*

Öz

Aile içi şiddet günümüzde en çok tartışılan konuların başında gelmektedir. Konuyla ilgili bugüne kadar pek çok çalışma yapılmış olsa da önleyici tedbir kararı özelinde evden uzaklaştırılan erkeklerin durumunu ele alan herhangi bir çalışmanın yapılmadığı dikkati çekmektedir. Bu çalışmada önleyici tedbir kararıyla evden uzaklaştırılan erkeklerin durumu ele alınmaktadır. Çalışmada ilk önce 6284 sayılı kanunda şiddete uğrayan veya şiddete uğrama tehlikesi bulunanlar hakkında verilen koruyucu ve önleyici tedbir kararının kanunda nasıl düzenlendiği ele alınmaktadır. İkinci olarak bu konuda yapılan bilimsel çalışmaların hangi noktalara odaklandıkları ortaya konulmaktadır. Üçüncü olarak tedbir kararıyla evden uzaklaştırılanlara yönelik herhangi bir sosyal politikanın olmamasının onları yoksulluk, suça bulaşma, damgalanma, sosyal dışlanma, ruh sağlığının bozulması, intihar vb. risklere açık hâle getirdiğine dikkat çekilmeye çalışılmaktadır. Çalışma önleyici tedbir kararının literatürde nasıl ele alındığına odaklandığından teorik ve de betimsel bir çalışmadır. Sonuç kısmında evden uzaklaştırılan erkeklere yönelik sosyal politikanın olmamasının bir eksiklik olduğuna dikkat çekilerek bazı önerilerde bulunmaktadır.

---

* Doç. Dr. Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi, Sosyoloji Bölümü, musaozturk724@gmail.com

Anahtar Kelimeler: 6284 sayılı kanun, aile içi şiddet, önleyici tedbir kararı, evden uzaklaştırma, erkeklik, sosyal politika.

THE RISKS THAT MEN WHO GOT SUSPENDED FROM HOME BY PRECAUTIONARY INJUNCTION MAY FACE

Abstract

Domestic violence is one of the most discussed issues today. Although many studies have been carried out on the subject so far, it is noteworthy that no study has been conducted on the situation of men who got suspended from their homes in terms of the preventive measure injunction. This study discusses the situation of men who got suspended from home by a preventive measure. This study, first, discusses how Law No. 6284 regulates preventive and protective injunctions for those who have been subjected to violence or are at risk of violence. Secondly, it reveals which points the scientific studies on this subject are focused. Thirdly, it is tried to draw attention to the fact that the absence of a social policy toward those evicted from their homes with an injunction leads to risks such as poverty, involvement in crime, stigmatisation, social exclusion, deterioration of mental health, suicide, and so on. The study is a theoretical and descriptive study as it focuses on how the preventive measure is handled in the literature. In the conclusion part, some suggestions are made by pointing out that the lack of a social policy for the suspended men is a shortcoming.

Keywords: Law no. 6284, domestic violence, preventive measure injunction, expulsion from home, masculinity, social policy.

1. GİRİŞ

Birleşmiş Milletler (BM)'nin kuruluşuna müteakip ivedilikle en çok üzerinde durduğu konuların başında kadına karşı ayrımcılıkla mücadele gelmektedir. Birleşmiş Milletler tarafından 1979 yılında kabul edilerek 1981 yılında yürürlüğe giren *Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi (CEDAW)* uluslararası arenada kadın hakları konusunda zirve noktası konumundadır. Bu

yüzden bazı araştırmacılar CEDAW sözleşmesini ‘kadınların insan hakları bildirgesi’ olarak nitelendirmektedirler. CEDAW’ın BM’ye üye ülkeler tarafından imzalanmasıyla birlikte toplumsal cinsiyet eşitliği alanında küresel bir trend oluşmaya başlamıştır. BM’nin yanı sıra AB’nin de toplumsal cinsiyet eşitliğini hayata geçirmeyi öncelikli meselelerden biri olarak görmesi ve bunu politikalarına yansıtması toplumsal cinsiyet eşitliği politikalarının ana akımlaştırılmasını kolaylaştırmıştır.

Türkiye, 1985 yılında bazı şerhler koyarak CEDAW sözleşmesini imzalamıştır. *Pekin Deklerasyonu*’yla daha önce koymuş olduğu çekinceleri kaldırmıştır. Türk hukuk sisteminde 1998 yılına kadar aile içi şiddeti önlemeye dair normatif bir hukuki düzenleme yapılmamıştır. 1998 yılında çıkarılan *4320 Sayılı Ailenin Korunmasına Dair Kanun*’la birlikte aile içi şiddet Türk hukuk literatürüne girmiştir. Bu kanunla Devlet aile için şiddetin varlığını kabul ederek önlenmesine ilişkin yükümlülükler üstlenmiştir (Sarı, 2010: 92). Türkiye, 2011 yılında *İstanbul Sözleşmesi*¹ni imzalamıştır. 2012 yılında ise 4320 sayılı kanunu yürürlükten kaldırarak *6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun* (ilerleyen sayfalarda zorunlu olmadıkça kanun olarak kullanılacaktır) kabul edilmiştir.² İlk kanunda kadın ailenin içinde, ailenin bir parçası olarak ele alınırken son düzenlemeyle kadının aileden bağımsız bir birey olarak ele alındığı

---

¹ Kanun, şiddet uğrayan veya şiddete uğrama tehlikesi bulunan kadınların, çocukların, aile bireylerinin ve tek taraflı ısrarlı takip mağduru olan kişilerin korunması ve bu kişilere yönelik şiddetin önlenmesi amacını taşımaktadır. Bu bağlamda Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi hükümlerinin de esas alınacağını öngörmektedir. Söz konusu Sözleşme, İstanbul’da imzaya açılmış olup, İstanbul Sözleşmesi olarak anılmaktadır. Sözleşmenin ilk imzacı ülkesi Türkiye’dir. 6284 Sayılı kanunda sözleşme hükümlerinin iç hukuka yansıtılması amacını taşımaktadır (Sokullu Akıncı & Dursun, 2016: 73). Türkiye 1 Temmuz 2021 tarihi itibarıyla İstanbul Sözleşmesi’nden çekilmiştir.

² 18.01.2013 tarih ve 28532 sayılı Resmî Gazete’de yayınlanan 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanuna İlişkin Uygulama Yönetmeliği çıkartılmıştır. 20 Ocak 2022.
<https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2013/01/20130118-2.htm>

ve kadına şiddet konusunun daha fazla ön plana çıktığı gözlenmektedir. Türk Medeni Kanunu'nda toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlamaya yönelik yapılan hukuki düzenlemelerin de etkisiyle toplumsal cinsiyet eşitliği yönündeki farkındalık artmıştır. Bunun da etkisiyle son yapılan düzenlemede kadının bir birey olarak ele alındığı dikkati çekmektedir.

4320 sayılı kanun, “kadını değil aileyi koruduğu, kadını birey olarak kabul etmediği, kadına karşı şiddeti önlemeye yönelik hükümler içermediği ve usule ilişkin hükümlerin net olmaması” nedeniyle pek çok eleştiriye konu olmuştur³ (Öztürk, 2017: 4). 2012 yılında çıkarılan 6284 sayılı kanunun ailenin korunması ile kadına karşı şiddet birlikte yer almaktadır. 4320 sayılı kanun medeni durum bakımından sadece evli olan kadınları korurken yeni kanun korumanın kapsamı genişletilmiştir. Kadınlar medeni durumlarına bakılmaksızın koruma imkânına kavuşmuşlardır (Levent, 2019: 84). Gerek 4320 gerekse de onun devamı mahiyetinde olan 6284 sayılı kanunla ilgili bugüne kadar çok sayıda araştırma yapılmıştır. Günümüzde aile içi şiddet (her ne kadar farklı kavramsallaştırmalar üzerinden ele alınsa da) önemli bir tartışma alanıdır. Akademisyenlerin yanı sıra, kadın kuruluşları, bazı kamu kurumları ve sivil toplum örgütleri konuyla yakından ilgilenmektedirler.

Çalışmada ilk önce 6284 sayılı kanunda koruyucu ve önleyici tedbir kararlarının nasıl düzenlendiğine değinilmektedir. Daha sonra literatür taraması yapılarak akademik yazında meselenin sosyolojik boyutunun ihmal edildiğine dikkat çekilmektedir. Ardından da söz konusu meselenin tek boyutlu olarak ele alınmasının meydana getirebileceği sosyal risklere dikkat çekilmektedir. Sonuç

---

³ Kanuna yöneltilen eleştirileri gidermek için 2007 yılında Ailenin Korunmasına Dair Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun yürürlüğe girmiştir. Ancak yapılan değişiklikler resmî nikâhı olmayan birliktelikleri açıkça kapsamadığı, tedbir kararlarının uygulanmasının yol açacağı bazı sorunlar gerekçesiyle yeterli bulunmamıştır (Öztürk, 2017: 4).

bölümünde ise koruyucu ve önleyici tebdir kararlarının uygulanmasıyla ilgili genel bir değerlendirmede bulunulduktan sonra bazı önerilerde bulunmaktadır. Kısaca ifade etmek gerekirse;

Metinde kanunun kadınlara sağladığı sosyal haklar ve politikalar üzerinde durulmamaktadır. Çalışmada bunlar eleştiri, tartışma veya müzakere konusu edilmemektedir. Çalışmada erkeklik krizi de tartışılmaktadır. Çalışma belki bir yönüyle keşfedici ama esas itibarıyla betimsel bir çalışmadır. Çalışmada kanun kapsamında tebdir kararıyla evden uzaklaştırılan erkeklere yönelik herhangi bir sosyal politikanın olmadığı tespitinde bulunmaktadır. Ortada kalan, kendini sokakta bulan erkeklerle ilgili herhangi bir sosyal politikanın olmaması onları; yoksulluk, suça bulaşma, damgalanma, sosyal dışlanma, ruh sağlığının bozulması, intihar vb. risklere açık hâle getirmektedir. Kanunun temel bir politika olarak aile ve kadını korumayı öngören hedeflerinin, erkeğin bu süreçte yaşadığı sıkıntıları göz ardı ederek bütünlüklü bir denklem oluşturamadığına dikkat çekilerek sonuç kısmında bazı önerilerde bulunmaktadır.

2. Koruyucu ve Önleyici Tedbirler

Kanun üç bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde; amaç, kapsam, temel ilkeler ve tanımlar, ikinci bölümde; koruyucu ve önleyici tedbirlere ilişkin hükümler, üçüncü bölümde ise merkezlerin kurulması, destek hizmetleri ve kurumlar arası koordinasyon yer almaktadır. Koruyucu ve önleyici tedbirler ikinci bölümde düzenlenmiştir. Kanuna göre hem kadın hem de erkek kanun kapsamında koruyucu ve önleyici tebdir kararı için müracaatta bulunabilir. Kanunda tebdir kararı, “Şiddet mağdurları ve şiddet uygulayanlar hakkında hâkim, kolluk görevlileri ve mülkî amirler tarafından, istem üzerine veya resen verilecek tebdir kararlarını ifade etmektedir.” şeklinde tanımlanmaktadır. Tebdir kararı koruyucu ve önleyici tebdir kararı olarak ikiye ayrılmaktadır.

Hem koruyucu hem de önleyici tedbir kararı hâkim tarafından verilmektedir. Ancak kanunun 3'ncü maddesinin birinci fıkrasında belirtilen hâllerde mülkî amir de koruyucu tedbir kararı verebilmektedir. Hatta gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde kanunun 3'ncü maddesinin birinci fıkrasının a ve ç bentlerine göre ilgili kolluk amiri tarafından da alınabilmektedir.⁴ Burada amaç, aile içinde şiddet uygulayan bireyin davranışlarına kısıtlama getirerek kadının daha fazla şiddete maruz kalarak zarar görmesini önlemektir. (Sarı, 2010: 96). Şiddet uygulayanlarla ilgili ne tür önleyici tedbirlerin alınacağı kanunun 5'inci maddesinin birinci fıkrasında 11 bent hâlinde ayrıntılı olarak düzenlenmiştir. Burada belirtilen tedbir türlerinden birine, birkaçına veya uygun görülecek benzer tedbirlere karar vermek hâkimin takdirine bırakılmıştır. 3'üncü maddenin birinci fıkrasında olduğu gibi burada da gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde birinci fıkranın a, b, c ve d bentlerinde belirtilen tedbirler ilgili kolluk amirlerince de alınabilmektedir. Tedbir kararının verilmesi, ilgili kararın tebliği ve gizliliği kanunun 8'nci maddesinde 7 fıkra hâlinde ayrıntılı olarak açıklanmıştır.

Tedbir kararının kaldırılması veya uzatılması ile ilgili herhangi bir talepte bulunulmaması durumunda süre bitiminde uzaklaştırma cezası kendiliğinden ortadan kalkmaktadır. Fakat süre bitiminden birkaç gün önce resmî olarak süre uzatımı talebinde bulunulması hâlinde kanunun 8'inci maddesinin 2'nci fıkrası gereğince süre uzatımı yapılabilmektedir. Kanuna göre erkek evden uzakta kaldığı süre zarfında da evin, eşinin ve çocuklarının ihtiyaçlarını karşılamak zorundadır.

Tedbir kararının verilebilmesi için somut bir delile gerek yoktur. *“Şiddetin gerçekleşme olasılığının bulunması tedbir kararının verilmesi için yeterlidir. Bu mağdurların tekrar şiddete uğrama olasılığını göz önüne alarak başvurunun*

---

⁴ Ancak bu durumda ilgili tedbir kararının ilk iş günü içerisinde mülkî amirin onayına sunulması gerekmektedir. Mülkî amir tarafından kırk sekiz saat içinde onaylanmayan tedbirler kendiliğinden kalkar.

hemen ardından tanık ya da karşı tanık dinlenmesine gerek olmadan tedbir kararı verilebilmesi anlamına gelmektedir” (Sarı, 2010: 93)⁵. Bu durum veya kanundaki bu açıklık hem hukukçular hem de evden uzaklaştırılanlar tarafından bazı eleştirileri beraberinde getirmektedir.

Gerçeğe aykırı beyanda bulunulması ihtimaline karşı kanunda herhangi bir yaptırım öngörülmemektedir. Eğer kişi gerçek dışı iddialarda bulunarak tedbir kararı aldırmışsa bu durum da şiddet uygulamayan kişinin mağdur olmasına ve de kanunun suiistimal edilmesine yol açmaktadır. Mesela;

“Haksız olarak şiddet göstermekle itham edilen taraf ise 6 aya kadar bir süre içinde kendi evine girememekte, eşyalarını alamamakta, sokak ortasında kalmakta ve de bu iddiayı çürütmek için itiraz hakkı bulunsa da yargıçlar böyle bir sorumluluk almak istemedikleri için itirazları dikkate alınmamaktadır. Yasanın kötüye kullanımı hâlinde yasanın korumaya kalkıştığı aile birliği ise artık bir daha geri dönülemeyecek bir çıkmaza girmektedir” (Elver, 2012).

Aşağıda da belirteceğimiz üzere meselenin bu yönünü ele alan hemen hemen hiçbir araştırmaya rastlanılmamaktadır. Elitok’un erkeklerin boşanma deneyimini ele aldığı çalışmasında buna dair bazı bulgular yer almaktadır. Mesela;

---

⁵ “Yargıtay 2. Hukuk Dairesi 09.097.1998 tarih E: 1998/7229 ve K: 1998/ 8655 sayılı kararıyla şiddete uğrayan mağdurların tekrar şiddete uğrama ihtimalini göz önüne alarak başvuru üzerine tanık ya da karşı tarafın dinlenmesine gerek olmadan karar verileceğini, şiddete uğrayanların mahkemede yeniden şiddete uğrama ihtimallerini kanıtlayıcı delillerinin bulunmadığını hükme bağlamıştır” (Sarı, 2010: 93).

“Bu arada yasalardan 6284, tamam kadını koruması güzel bir şey ama hiç erkeği dinlemeden karar veriyorlar, kadının bir dilekçesi yetiyor. Oysaki şahitler dinlenmeli erkeğe de sorulmalı evden uzaklaştırma kararı verirken bu kadar önemli kararın haksız yere verildiğini düşünüyorum ve burada olan çocuğa oluyor. Dava sürecinde aradaki ilişki iyicene geriliyor çünkü davalar erken bitmiyor bir sürü prosedürler var o prosedürler gerçekleşirken ilişkiler iyicene geriliyor, hukuk geç işliyor...”(E13, yaş 34) (Elitok, 2019: 64-65).

‘...mahkemeden uzaklaştırma kararı aldırıyor, yani bırak çocuğu görmeyi aşağıda zilini bile basamıyorsunuz. Tek bir sözle bir lafla, araştırmadan uzaklaştırma kararı verebiliyor hâkim. Ben çocuğumu görmek için ne yazık icra takibi çıkarmak zorunda kalıyorum, yani boşanma sürecinde erkeğin hukuken hiçbir hakkı yokmuş gibi’ (Elitok, 2019: 66).

Viktimoloji (Mağdurbilim) uzmanı hukukçular da hâkimlerin evden uzaklaştırma kararını verirken yasanın aile içi kavgada bir araç olarak kullanılabilceğine dikkat çekmektedirler.

“Uygulamada özellikle evden uzaklaştırma tedbirinin delil ve belge aranmaksızın adeta otomatik olarak verilebildiği, bu şekilde gerçek dışı iddialara dayalı olarak haksız biçimde hakların kısıtlandığı ileri sürülmüştür. Bilhassa şiddetli geçimsizliğin olduğu ve fakat şiddetin söz konusu olmadığı boşanma süreçlerinde bu tedbire rutin olarak başvurulabildiği, itiraz yoluna gidilse bile hâkimlerin sorumluluk almaktan kaçınması sebebiyle bundan sonuç alınmadığı, bir anlamda tedbirin aile içi kavgada bir araç olarak kullanıldığı, oysa yasanın amacının kadın karşı şiddeti önlemek olduğu ve bu hususta hâkimlere

büyük bir görev düştüğü belirtilmiştir” (Elver, 2014: 672-673 akt. Sokullu Akıncı & Dursun, 2016: 76).

Kanun tebdir kararıyla konuttan uzaklaştırılan kişinin mağdurun da rızasıyla ortak konutta yaşamını sürdürmeye devam etmesi, diğer bir ifadeyle karşılıklı rızaya dayalı olarak tebdir kararının ihlal edilmesi durumunda herhangi bir yaptırım öngörmemektedir. Bu durumun tebdir kararının ihlali şeklinde yorumlanamayacağı belirtilmektedir (Levent, 2019: 88). Kanunun temel amacı aileyi bölmek değil aile içinde meydana gelen veya gelebilecek şiddete karşı kadını korumaktır. Normal şartlarda tarafların bir araya gelebilmesi ya tebdir kararının kaldırılması için resmî müracaatta bulunulması ya da tebdir serisinin bitmesi beklenmelidir. Fakat mağdurun resmî müracaatta bulunmadan ve de süre bitimini beklemeden faille işbirliği yaparak tebdir kararını işlevsizleştirilmesi durumunda kanunda herhangi bir yaptırım öngörülmemektedir. Bu durum “tebdirin aile içi kavgada bir araç” olarak kullanılabilme ihtimalini gündeme getirmektedir. Peki, bütün bunlar akademik yazına nasıl yansımıştır? Şimdi bu konudaki literatüre yakından göz atalım.

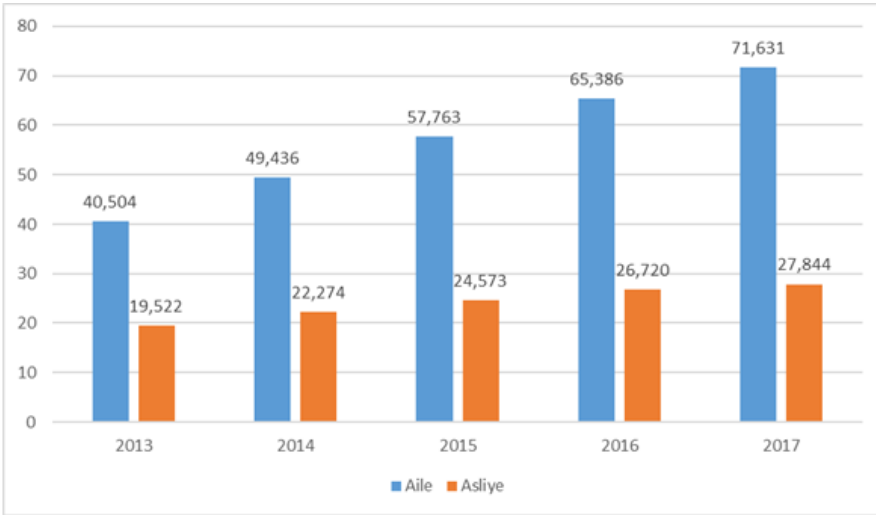
3. Akademik Literatürde 6284 Sayılı Kanun ve Tebdir Kararı

6284 Sayılı kanun doğrudan pek çok bilimsel araştırmaya konu olmuştur. Bunları iki gruba ayırabiliriz. Birincisi doğrudan konuyla ilgili özel hukuk, kamu hukuku, siyaset bilimi ve uluslararası ilişkiler, sosyoloji ve kadın çalışmaları anabilim dallarında yapılan tezlerdir. Bunlara yakından bakacak olursak özel hukuk alanında yapılan çalışmalarda Bölükbaşı (2014) kanun kapsamında kadının ve aile bireylerinin korunması, Tarkan (2021) kanun kapsamında hâkim tarafından verilen tebdir kararlarını, Özgül Kalafat (2019) kanun kapsamında verilen tebdir kararlarının uygulanmasını, Kahraman (2019) kanun kapsamında öngörülen tedbirlere ve bunlara ilişkin usulü, Söylemez (2021) kanun kapsamında koruyucu ve önleyici tedbirleri ele alınmaktadır. Kamu hukuku alanında yapılan

çalışmalarda Almıla Kökdemir (2020) kanunun ceza muhakemesi hukukundaki etkilerini, Çelik Bilgin (2019) kanunun kadını şiddete karşı korumasını Gündoğmuş (2020) kadına yönelik şiddeti ve ev içi şiddeti uluslararası sözleşmeler ve 6284 sayılı kanun çerçevesinde ele almaktadırlar. Siyaset bilimi ve uluslararası ilişkiler alanında yapılan çalışmada Dalkır Kahveci (2019) kanunun kadına yönelik şiddeti önlemedeki rolünü, kadın çalışmaları anabilim dalından Kaplan (2020) ise kanunu İstanbul Sözleşmesinin Türkiye’deki iç hukuka etkisi bakımından ele almaktadırlar.

Sosyoloji alanında Levent (2019) aile içi şiddetin önlenmesinde yasaların önemini ele almaktadır. Levent çalışmasında Adalet Bakanlığının verilerine dayanarak 2013-2017 yılları arasında kolluk kuvvetleri tarafından alınan kararlara ilişkin bazı veriler sunmaktadır. 2013-2017 yılları arasında ‘6284 Sayılı Kanun Kapsamında Asliye ve Aile Mahkemelerinde Onaylanan Kolluk Kuvvetleri Kararları’na ilişkin sayılar şöyledir:

Grafik 1: 6284 Sayılı Kanun Kapsamında Asliye ve Aile Mahkemelerinde Onaylanan Kolluk Kuvvetleri Kararları (Levent, 2019: 83).

“Adalet Bakanlığı tarafından paylaşılan veriler değerlendirildiğinde, kolluk kuvvetlerinin aldığı ve mahkemelerin onayladıkları karar sayısının 2013 yılında 60 bin civarında olduğu ancak bu sayının zaman içerisinde bir artış yaşayarak 2017’de 100 bine ulaştığı görülmektedir. Bu veriler ışığında yüzde 70 oranında bir artıştan söz edilmesi mümkündür” (Levent, 2019: 83).

6284 sayılı kanunla evli olmayan kadınlar da koruma talebinde bulunabilmektedirler. Kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren koruma talebinde bulunan kadınların sayısında beş kata varan bir artış olmuştur (Levent, 2019: 84).

İkincisi ise konuyla ilgili makale düzeyinde yapılan çalışmaların büyük çoğunluğunun hukukçular tarafından yapıldığı görülmektedir. Mesela; Ercoşkun Şenol (2019) kanuna yöneltilen eleştirileri ele almakta ve bunların ortadan kaldırılmasına yönelik bazı çözüm önerileri sunmaktadır. Özdemir (2013) kanunu Türk Medeni Kanunu’yla ve daha önce yürürlükte bulunan 4230 sayılı kanunla karşılaştırmakta, Ceylan (2017) kanun kapsamına girenlerin korunmasını, Günay (2012) kanuna göre koruyucu ve önleyici tedbirleri ele almaktadır. Çalışmada koruyucu ve önleyici tedbirlerin kanunda düzenlenme şekli, niteliği, bu tedbirlerden kimlerin faydalanabileceği, bu tedbirlerin türlerinin neler olduğu, adli ve idari mercilerin hangi tedbir türüne karar verirken nelere dikkat edeceği, bunların nasıl uygulanacağı ve bu tedbir kararların ihlal edilmesi durumunda uygulanacak hukuki yaptırım ele alınmaktadır. Özbilen ve Soygüt Aslan (2012) kanunu, Avrupa Konseyi Kadına Karşı ve Aile İçi Şiddetle Mücadele ve Bunun Önlenmesi Sözleşmesi ile mevzuatımızdaki hükümleri karşılaştırmalı olarak ele almaktadırlar. Öztürk (2017) kanunun getirdiği bazı önemli yenilikleri ele almakta, kanunda görülen eksikliklere ve uygulamada yaşanan sorunlara dikkat çekmektedir. Benzer şekilde Uğur’da (2012) kanunun kadın ve aile bireylerine

yönelik şiddete karşı getirdiklerini ele almaktadır. Yağcıoğlu (2017) kanunun uygulanmasında karşılaşılan “tedbirlere itiraz hakkı ve tedbir kararına aykırı davrananlara uygulanacak zorla hapis” konusunu ele almaktadır. Moroğlu (2012) kadına yönelik aile içi şiddetin önlenmesi ve bununla mücadele edilmesinin ulusal ve uluslararası hukuktaki yaşam sürecini ele almaktadır.

Alican Şen (2018: 141) kadına yönelik şiddetle mücadelede kurumlararası işbirliğini ve kanunun uygulanabilirliğini ele almaktadır. Çalışmada kanunun gereklilikleri doğrultusunda şiddetle mücadelede birinci derecede sorumlu olan kurumların kadına yönelik şiddetle nasıl mücadele ettikleri, kanunun gerekliliklerini nasıl yerine getirdikleri ve kurumlar arası işbirliği sürecini nasıl işlettikleri üzerinde durulmaktadır. Çalışma 2012 yılından itibaren pilot uygulama olarak 14 ilde hizmet sunmaya başlayan Şiddeti Önleme Merkezi (ŞÖNİM)’ler kapsamında yer alan Antalya, Bursa, Gaziantep, Samsun ve Malatya’da gerçekleştirilmiştir. Araştırma kapsamında ŞÖNİM yetkilileri, ilk kabul birimi ve kadın sığınma evi yöneticileri, emniyet yetkilileri, sağlık kuruluşları, aile mahkemesi hâkimleri, barolar, belediyeler ve sivil toplum kuruluşları ile derinlemesine görüşmeler yapılmıştır.

6284 sayılı kanunla ilgili bugüne kadar doktora düzeyinde sadece bir çalışma yapılmıştır. Can (2022) *Aile İçi Şiddetin Önlenmesinde Tedbir Kararının İşlevselliği* başlıklı çalışmasında 6284 Sayılı kanun kapsamında önleyici tedbir kararıyla evden uzaklaştırılan 20 kişilik bir katılımcı grubuyla (12’si erkek, 82’si kadın) bir araştırma gerçekleştirmiştir. Araştırma sonucunda *“uzaklaştırma kararının uzun süreli olması, bu süreçte ekonomik ve psikolojik açıdan nitelikli bir desteğin de olmayı ya karar sonrası yapılan yanlışların devam etmesine ya da boşanma gibi daha radikal kararların alınmasıyla sonuçlanabilmektedir. 8 kadın ve 12 erkekle yapılan görüşmelerde uzaklaştırma kararından sonra 12 kişinin boşandığı, 5 kişinin boşanma aşamasında olduğu, 2 kişinin bu konuda bilgi paylaşımında*

bulunmak istemediği ve sadece 1 kişinin evliliğini sürdürdüğü” (Can, 2022, 219) tespit edilmiştir. Bu veriler bize önleyici tebdir kararı kapsamında verilen evden uzaklaştırma kararının aile içi şiddeti önlemede ve aile birlikteliğini muhafaza etmede başarılı olmadığını göstermektedir.

Bunlara ilave olarak kanunla ilgili hazırlanan bazı raporlardan da bahsetmek gerekmektedir. Mesela; Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilen *Kadına Yönelik Aile İçi Şiddetin Önlenmesi Projesi* yürütülmüştür. Proje kapsamında 4. Bölümde *Kadına Yönelik Aile İçi Şiddetle Mücadelenin Önlenmesinde Jandarmanın Rolü ve Prosedürler* (İçişleri Bakanlığı, 2013) tartışılmıştır. Mor Çatı Kadın Sığınma Vakfı *Erkek Şiddetini Önlemede 6284 Sayılı Kanun* (t.y.) isimli bir kitapçık hazırlamıştır. Kitapçıkta, acil ve genel durumlarda Kanun’dan nasıl yararlanılabileceğine ilişkin bilgilerin yanı sıra Kanun’un tam metnine de yer verilmektedir. Yine aynı şekilde Mor Çatı Kadın Sığınma Vakfı (2014) Hollanda İstanbul Başkonsolosluğu Matra Fonu’nun finansal katkısıyla *6284 Sayılı Kanun Uygulamaları ve Yaygın Olumlu Örnekler* başlıklı bir proje yürütmüştür. Proje sonunda *6284 Sayılı Kanun Uygulamaları İzleme Raporu* hazırlamıştır. Raporda şiddetten uzaklaşmak için mücadele eden kadınların 6284 Sayılı Kanun ile elde ettikleri hakları kullanırken karşılaştıkları güçlükler ele alınmaktadır (2014: 3).

6284 sayılı kanunla ŞÖNİM’ler kurulmuştur. ŞÖNİM’lerle ilgili tez (Altıparmak, 2015; Yavuz, 2018; Bildircin Sakarya, 2019, Aysu 2020) ve makale (Altıparmak, 2015; Reçber, 2018; Kumcağız vd. 2018) düzeyinde çok az sayıda çalışmanın yapıldığı görülmektedir. Bunlara kadın sığınma evleri ve konukevleri ile ilgili çalışmaların eklenmesiyle sayı biraz daha artmış olsa da yine de yetersizdir.

Konuyla ilgili literatür bağlamında ulaşabildiğimiz sadece iki tane sayısal veri bulunmaktadır. Bunlardan birisi yukarıda da belirttiğimiz gibi Levent’in çalışmasında zikrettiği veriler diğeri ise Aile ve Sosyal Politikalar Bakanının

cevaplaması için verilen soru önergesine Bakan'ın vermiş olduğu yazılı cevaptır. İlgili soru önergesinde '2012-2014 yılları arasında Şiddet Önleme ve İzleme Merkezlerinde kaç kişiye korunma verilmiştir?' sorusuna Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın cevabı şöyledir: "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren (08.03.2012) bugüne kadar (06/08/2014) Türkiye'de 22.131 kişi hakkında koruyucu tedbir kararları içerisinde yer alan geçici koruma kararı alınmıştır" (TBMM, 2014). Soru önergesinde kaç kişiye korunma verildiği sorulduğundan Bakanlık da cevabi yazısında kaç kişi hakkında "koruyucu tedbir kararı içerisinde yer alan geçici koruma kararı" verildiğini belirtmektedir.

Koruyucu tedbir kararıyla ilgili Levent'in çalışması ve soru önergesine verilen cevabi yazı bazı sayısal veriler içermektedir. Fakat önleyici tedbir kararıyla ilgili elimizde herhangi bir veri yoktur. Koruyucu tedbir kararı önleyici tedbir kararını kapsamaktadır. Diğer bir ifadeyle koruyucu tedbir kararı aynı zamanda önleyici tedbir kararını da içermektedir. Ama haklarında önleyici tedbir kararı verilenler için aynı durum söz konusu değildir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi koruyucu tedbir kararıyla önleyici tedbir kararının verilebilmesi şartları farklıdır. Bugüne kadar aylık, yıllık veya toplamda kaç kişinin önleyici tedbir kararı kapsamında evden uzaklaştırıldığına dair herhangi bir istatistik yoktur. Kanunun kamuoyunda bilinirliğinin artmasına paralel olarak yıllar içerisinde bu sayının katlanarak artmış olması kuvvetle muhtemeldir. 2017 yılı itibarıyla asliye ve aile mahkemeleri tarafından verilen koruyucu tedbir kararı sayısı yüz bine yaklaşmıştır.

Özet olarak ifade etmek gerekirse kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren hem yıllık bazda hem de toplamda bugüne kadar kaç kişi hakkında işlem yapıldığıyla ilgili herhangi bir veri yoktur. Oysaki on yıllık süre zarfında şu veya bu şekilde 6284 sayılı kanunla muhatap olan, hakkında işlem yapılan hatırı sayılır

bir nüfus kitlesi bulunmaktadır. Mesele ağırlıklı olarak hukukçular tarafından kanunun uygulamasında karşılaşılan güçlükler ekseninde tartışılmaktadır. Fakat burada esas olarak tartışılması gereken hususlardan birisi de bu kanuna göre verilen hükümlerin birey ve toplum üzerinde nasıl etkide bulunduğu, bireysel ve toplumsal hayatı nasıl etkilediğidir.

Buraya kadar birçoğunu ismen ve bir kısmını da özet olarak ifade etmiş olduğumuz çalışmaların hiçbirisinde tedbir kararıyla uzaklaştırılan erkeklerin durumunu ele alan herhangi bir bilimsel bilgi, bulgu veya tartışmaya rastlanılmamaktadır. Tedbir kararı özelinde bunun toplumsal hayata yansımalarıyla ilgili herhangi bir çalışmanın yapılmaması ilgili literatürde ciddi bir boşluğun olduğunu göstermektedir. Mesele, şiddet mağdurunu faili evden uzaklaştırarak hukuki olarak güvenceye almakla bitmemektedir. Evden uzaklaştırılan eş olmanın yanında aynı zamanda çocukların babasıdır. Geçici bir süre evden uzaklaştırıldığı için süre bitiminde tekrar evine dönecektir. Eşin veya babanın evden uzaklaştırıldığı bu dönemde beden ve ruh sağlığının bozulmaması büyük önem arz etmektedir. Aile içi ilişkileri problemlili olduğu için evden uzaklaştırılan kişinin evden uzak kaldığı süre içerisinde psiko-sosyal ihtiyaçların karşılanmaması, güven eksikliği, geçmişe dönük düşünceler, pişmanlıklar, yalnızlık duygusu, depresyon, yalnızlaşma, eski rollerini yerine getirememe, kayıplarla gelen güçsüzleşme vb. ruh ve beden sağlığını bozabilecek pek çok problemle karşılaşabilir. Bu durum bireyin eve geri döndüğünde ailede daha büyük problemlerin yaşanmasına yol açabilir. Kısacası herhangi bir önlem alınmadan erkeğin evden uzaklaştırılarak kaderine terk edilmesi onu ciddi bazı risklerle karşı karşıya getirmektedir. Şimdi bunlara yakından bakacak olursak;

4. Evden Uzaklaştırma Kararının Psiko-Sosyal Boyutu

Evden uzaklaştırmanın bireyin psiko-sosyal hayatına yansımalarıyla ilgili yapılmış herhangi bir çalışma bulunmamaktadır. Çünkü kanunun çıktığı tarihten günümüze kadar aile içi şiddette de boşanma oranlarında da herhangi bir azalış gözlenmemektedir. Ayrıca elimizde bu kararın aile içi ilişkilerde uyumu arattığı ya da boşanmayı hızlandırdığı gibi bir veri bulunmamaktadır. Bu durumda boşanma sürecinde olan erkeklerin durumunu ele alan araştırma verileri evden uzaklaştırılan erkeklerin psikolojisini anlamamıza yardımcı olabilir.

“...toplum boşanan erkeğe biraz farklı bakıyor, eskiden eşyle birlikte görüştüğün kişiler hayatından çekiliyor. Yani bir anda evlenmeden önceki hayatını yeniden dönüp adapte olmaya çalışıyorsun sanki orada ki dönemin tamamı siliniyor, hiç yaşanmamış gibi. Evli arkadaşlara gidemiyorsun, evli arkadaşlarla vakit geçiremiyorsun, sorgulaniyorsun. Ben bir süre arkadaşlarımla vakit geçiremedim yanlarına gidemedim üstelik evli erkeklerin eşleri de sizinle görüşmesini istemiyor yani ne düşünüyorlar bilmiyorum ama aklını çecek diye düşünüyorlar. Yani açıkçası erkekte; boşandıktan sonra sanki başka bir devreye geçiyorsun gibi oluyor. Evli erkeklerle bir arada vakit geçirmesini istemiyorsun ki onlara da bulaşacak. Sanki onlar da görüp boşanma kararı alacaklar gibi düşünüyorlar kadınlar eşlerinin boşanmış bir adamla görüşmesini istemiyorlar...” (E6, yaş 33) (Elitok, 2019: 67-68).

“...akraba, dost kalmadı. Ben boşanmış biri olarak nasıl gideyim onların yanına diyelim ki eşiniz benim arkadaşım beni biliyorsunuz beni tanıyorsunuz eskiden beri, ancak boşanınca dışlarlar sizi, sizinle görüşmek istemezler. Ben düğüne bile gidemez oldum, topluma giremez oldum, düğüne cenazeye gidemez oldum, bunları yaşıyor erkeklerde. Eşim yine çocuklarla konuşuyor dertleşiyor ben kiminle konuşacağım, kiminle dertleşecek kimsem yok. Akşam olup dükkânı

kapatmak istemiyorum, akşam olsun istemiyorum iyicene yalnızlaşıyorum...” (E10, yaş 47) (Elitok, 2019: 68).

Bu veriler erkeklerin durumdan büyük üzüntü duyduklarını, toplumdan izole olduklarını, kendilerini yalnızlık, çaresizlik içinde hissettiklerini göstermektedir. *“Yapılan çalışmalar depresyon, fiziksel yetersizlikler, madde bağımlılığı ve stres gibi konularda ihtiyaç duysalar da erkeklerin profesyonel yardım almak istemediklerini göstermektedir (Husaini, Moore, & Cain, 1994; McKay, Rutherford, Cacciola, & Kabasakalian-McKay, 1996; Padesky & Hammen, 1981; Thom, 1986; Weissman & Klerman, 1977). Erkek dünyasında işlerin erkeğin istediği gibi gittiği düşünülebilir, ancak sorunlarının çözümü noktasında erkekler de diğer cinsiyetler kadar desteğe ihtiyaç duymaktadırlar (Uçan, 2016, 169)”. Bu süreçte yeme-içme ve uyku düzeni bozulan insanların başka sağlık problemleriyle de karşılaşma olasılığı yüksektir. “Sağlık sorunları ile ilgili yaşanan krizler bireyin yanı sıra tüm aileyi etkilemektedir. Hem sosyal hem de fiziki işlevde kayıplara yol açan bu deneyim; tedavi süresinde meslekten uzak kalma, mesleğin gerektirdiği fiziksel durum ve zihinsel yoğunlaşma becerilerinde gereken yeterliliği sağlayamama, sosyal güvenlik bağlamında yaşanan sorunlar nedeniyle birikimleri tedavi süreçlerinde tüketme gibi sorunlar nedeniyle yaşamın olağan akışı içinde kırılmalara sebebiyet vermektedir” (Erim, 2019: 60-61).*

Toplumda *“erkek kimliğine atfedilen rol, erkeğin güçsüzlüğünü ispatlamasını zorlaştırmaktadır. Bu durum yardım istemeyi utanılacak ve şüphe barındıran bir sürece dönüştürmektedir. Çoğu sosyal hizmet programı, erkeklerin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde tasarlanmamıştır” (Erim, 2019: 98).* Geleneksel normlar erkeklerin güçlü olmalarını, duygularıyla değil akıllarıyla hareket etmeleri yönünde erkek üzerinde baskı kurmaktadır. Erkeklerin geleneksel erkeklik

normlarının baskısı altında duygularını bastırmaları, erkekler dünyasında işlerin yolunda gittiğinin, evden uzakta kaldıkları süre zarfında sosyal ve psikolojik açıdan etkilenmediğinin bir göstergesi olarak yorumlanamaz.

Piyasasının insafına terk edilen bireyler yoksulluk tuzağına düşme riskine daha fazla maruz kalmaktadırlar. Yoksulluk kapanına kısılan bireyler etiketlenme, damgalanma ve dışlanma vb. risklere daha açıktırlar. Yoksullar cemaatle bütünleşme, kendilerine özgüven duyma vb. konularda diğer bireylere göre sosyo-psikolojik sorunlarla daha akut olarak karşı karşıya geldiklerinden eğitim, sağlık, iş/mesleki yenilenme vb. hususlarda toplumla bütünleşme için gerekli aktivitelere yeterince katılamamaktadırlar (Mingione, 2013: 261-262). İşte tam da bu noktada sosyal politikanın devreye girmesi gerekmektedir. Aksi hâlde insanların kendi kaderleri ile baş başa bırakılmaları rekabetçi kültürel ortamlarda rekabetin dışında kalan bireylerin kendilerini mutsuz hissetmelerine yol açabilir (Çaha vd., 2014: 220). Kendilerini mutsuz hisseden insanlar sosyo-kültürel çevreyle bütünleşme problemi yaşayacaklarından, yoksulluk tuzağına düşme, sosyal dışlanma ve etiketlenme riski altındadırlar.

Modern kentsel yaşam koşulları ve bunun beraberinde getirdiği yüksek düzeydeki hareketlilik akraba, arkadaş ve yerel cemaatten yardım istemeyi pratikte imkânsız hâle getirmektedir (Mingione, 2013: 262). Genel kabul gören bir anlayışa göre, kentlere olan göçlerin artmasına, kentleşme düzeyinin gelişmesine, eğitim ve refah düzeyinin artmasına paralel olarak bireyci davranış kalıpları yaygınlaşmakta, akrabalık ve aile ilişkileri zayıflamaktadır (Çaha vd., 2014: 212). Aileye ve ailenin yaşam biçimine ait değer ve normların değişmesi sosyoloji literatüründe birçok çalışmanın ve araştırmının konusu olmuştur. İnsanlar çekirdek aile yapısını benimsemekte ve hedef ve arzularının sınırını bireyselleştirmekte veya çekirdek ailesi ile sınırlandırmaktadır (Alcock vd. 2011: 229). Bu durum olası risk durumlarına göre insanları daha kırılgan hâle

getirmektedir. *“Sosyal güvenlik sisteminin kapsamının sosyal dışlanmış grupları da kapsama alacak şekilde genişletilmesi ve sosyal güvenlik sistemi içinde bu gruplara yönelik hizmetlerin çeşitlendirilmesi dışlanmış kişilerin toplumla yeniden bütünleştirilmesi açısından önem taşımaktadır”* (Tokol, 2012: 158).

Sosyal politika bir anlamda kamusal risklerin idaresi demektir. Riskler sosyal sınıfa, yaşa, cinsiyete, kır/kent durumuna göre farklılaşabilmektedir. Bazı riskler sabitken bazıları tarihin akışı içerisinde ortaya çıkabilir veya kaybolabilirler (Esping-Andersen, 2013: 39). Devlet vatandaşları arasında ayırım gözetmeksizin onları öngörülebilir risklere karşı korumak zorundadır. Bu anlamda sosyal politika uygulamalarının en kritik adımı olarak “önleyicilik” ilkesi karşımıza çıkmaktadır. Önleyicilik, bir meselenin sosyal problem olarak ortaya çıkma ihtimaline karşı makro ölçekte gerekli tedbirlerin alınmasını içermektedir. Bu aynı zamanda sosyal devletin koruyuculuk vasfına karşılık gelmektedir (Taşçı, 2017: 52).

Devlet, devlet olmanın gereği olarak şiddeti önlemek ve önleyici tedbirleri almak zorundadır. Devlet, *“anayasa ve uluslararası sözleşmelere göre insanların yaşam hakkı ile ruh ve vücut bütünlüğünün sağlanması, aile hayatının korunması, kadın ve erkek eşitliğinin temin edilmesi Devletin temel amaç ve görevleri arasındadır. Can güvenliği bulunmayan, şiddet gördüğünü belirten bir kişiye devlet ‘bu aile meselesidir’ diyerek kayıtsız kalamayacağı gibi şiddetle mücadele etmek zorundadır”* (Uğur, 2012: 333). Kentleşme, akrabalık ilişkilerinin zayıflaması, modern kent hayatında birinin yanında sığıntı olarak yaşamının zorluğu göz önünde bulundurulduğunda tedbir kararından bağımsız olarak devletin sosyal politika açısından beslenme ve barınma noktasında erkeklere bazı imkânlar sunması gerekmektedir.

Devletin bu konuda sahayı boş bırakması sosyal devlet ilkesiyle çelişmektedir. Bu durumda olan erkeklerin nasıl geçindikleri (ki bu süre zarfında kanun evi

geçindirme görevini erkeğe yüklemektedir), nerede kaldıkları (nerede veya kimin yanında barındıkları), hastaneye başvurma sıklıkları, psikiyatri kliniklerine başvuru oranları, sigara-alkol kullanımı, uyuşturucu kullanımı, psikolojik tedavi, ilaç bağımlılığı gibi parametreler açısından izlenmelidir. Aslında kanunda bununla ilgili de bazı yenilikler bulunmaktadır.

6284 sayılı kanunun getirdiği önemli yeniliklerden birisi de üçüncü bölümde düzenlenen *Şiddet Önleme ve İzleme Merkezleri'nin* (ŞÖNİM) kurulmasıdır. Bu merkezlerde şiddetin önlenmesi ile koruyucu ve önleyici tedbirlerin etkin olarak uygulanması için izleme çalışmalarının yapılması ve hangi destek hizmetlerinin nasıl sunulacağı düzenlenmiştir. Burada hem korunan hem de şiddet uygulayanla ilgili olarak verilecek hizmetler ayrıntılı olarak belirtilmiştir.

Kanun şiddet failinin rehabilite edilmesini öngörmektedir. Türkiye’de şiddet uygulayan kişinin öfke kontrolü ve stres yönetimi gibi çeşitli tedavi programlarına katılımı zorunlu değil isteğe bağlıdır. Belçika, Fransa, İngiltere, Almanya ve Kanada gibi gelişmiş ülkelerde ise durum Türkiye’den farklıdır (Levent, 2019: 89). Bundan ötürü elimizde herhangi bir veri bulunmamaktadır. Kanun erkeklerin düzenli ve sistematik olarak öfke kontrolü eğitiminde geçirilmesini kişilerin tercihine bırakmıştır. Oysa başka ülkelerde bu bir zorunluluktur. Türkiye’de bugüne kadar kaç kişinin bu eğitimden geçtiği, bu eğitimin ilgili kişilerin aile hayatına yansımalarının nasıl olduğu konusunda elimizde herhangi bir veri yoktur. Fakat burada şunu belirtmek gerekmektedir: Akan ve Kıran’ın şiddet suçu işleyen ve eşine şiddet uyguladığı belirlenen 52 hükümlü erkekle yapmış oldukları araştırmada *Şiddeti Azaltma Psiko-eğitim Programı'nın* (ŞAPP) eşine şiddet uygulayan erkeklerin saldırganlıklarını azaltmada, duygularını yönetme ve ilişki özyeterliliklerini arttırmada etkili olduğunu tespit etmişlerdir (2019: 31-32).

Böylesine önemli ve hayati bir konu bilimsel açıdan araştırılmaya muhtaçtır. Bu konuda saha araştırmaları yapılması gerekmektedir. Bu durumun göz ardı edilerek aile içi şiddetin kadının mağduriyeti üzerinden tartışılarak erkeğin peşinen mahkûm edilmesi, meselenin erkek boyutunun görmezden gelinerek hemen hemen hiç tartışılmaması erkekler üzerindeki toplumsal baskıyı daha da arttırır. Araştırmalar erkeklerin egemen erkek karakterine uygun davranmak için güç peşinde koşma, iktidarı elinde bulundurma, duygularını bastırma, rekabetçi olma, şefkatli olmama, sert olma, kural koyma, yönetme, aile reisliği gibi özellikleri kendilerinde barındırma çabasından ötürü yaşam sürelerinin beklenenden daha kısa olduğunu göstermektedir (Sayer, 2011: 83). Bununla birlikte ataerkil ritüeller kadını baskıladığı gibi erkeği de bu alan içerisinde kalmaya zorlamaktadır. Hegemonik erkeklığe dair tutum ve davranışlar, uzaklaştırma kararı süresince erkeği kendi kısılcına hapsederek daha refleksif olma ihtimalini arttırabilmektedir.

Devlet şiddete karşı kadını koruduğu gibi şiddet uygulayan erkeğe yönelik de sosyal devlet ilkesi gereği sosyal politikalar geliştirmelidir. Bunun şiddet uygulayanı kayıracığı, teşvik edeceği ve şiddeti arttıracığı düşünülmemelidir. Mevcut uygulama erkeklere yönelik herhangi bir politika içermediğinden, erkeklığı ve erkek olmayı bir krize dönüştürmektedir. Toplumsal cinsiyet eşitliği, tüm bireylerin eşit hak ve fırsatlardan yararlanması ve sorumlulukların eşit paylaşımını öngördüğü kadar dezavantajlı durumda olanlara yönelik özel önlemler alınmasını da içermektedir (Sayer, 2011: 44). Bu tür durumda olanlara yönelik herhangi bir sosyal politikanın olmaması ileride (intihar, kadın cinayetleri, gasp, hırsızlık, vb.) daha büyük sorunları beraberinde getirecektir. Kadını korumak için yapılan araştırma veya düzenlemelerin erkekler için de yapılması şiddetin azalmasını beraberinde getirebilir. Uzaklaştırma kararıyla birlikte şiddetin failiğiyle oluşan dışlanma; barınma, ekonomik problemler ve ataerkil mahalle baskısıyla birleşince karar; bir önleme ve iyileştirme sürecine

dönüşmesi gerekirken yeni tahribat ve krizlerin ortaya çıkmasına neden olabilmektedir.

5.DEĞERLENDİRME

Kanun yürürlüğe girdikten sonra kaç kişinin evden uzaklaştırıldığı ile ilgili herhangi bir resmî veri bulunmamaktadır. Aile içi ve kadına yönelik şiddetle daha etkin bir şekilde mücadele edebilmek için erkeği evden uzaklaştırmanın aile içinde eşler arası ilişkileri, çocukları, eşlerin ailelerini nasıl etkilediği, bu evliliklerin ne kadarının boşanmayla sonuçlandığı, son yıllarda kadın cinayetlerinde yaşanan artışlarda tedbir kararının herhangi bir etkisinin olup olmadığı gibi soruların somut verilere dayalı olarak cevaplandırılması büyük önem arz etmektedir. Bunun için belirli göstergeler üzerinden geniş ölçekli tarama araştırmaları yapılmalıdır. Bu araştırmalar sonucu elde edilen veriler üzerinden kanunun sosyal etki düzeyi izlenilmeli ve gerekirse buna uygun yeni politikalar belirlenmelidir.

Bugüne kadar kaç kişinin konuttan uzaklaştırıldığı, aylık, yıllık, il bazında, ülke bazında vb. konularla ilgili yayınlanan herhangi bir istatistik yoktur. Bu konuyla ilgili herhangi bir istatistiğin olmaması, konuyla ilgili kayıt tutulmadığı, veri toplanmadığı anlamına gelmemektedir. Bakanlığın bu konuda herhangi bir bilgilendirmede bulunmaması, istatistik yayınlamaması çeşitli spekülasyonları beraberinde getirmektedir.

Modern toplumlar sosyal hareketlilik kanallarının açık olduğu, rekabete ve performansa dayalı toplumlardır. Modern toplumlarda geleneksel cemaat bağları zayıftır. Rekabette geriye düşen bireylerin yaşam kalitelerinin, ruh ve beden sağlıklarının bozulması riski yüksektir. Kanunda tedbir kararıyla konuttan uzaklaştırılan erkeklere yönelik herhangi bir sosyal politika öngörülmemektedir. Uzaklaştırma kararı verildiği anda erkek kendisini sokakta bulmaktadır. Erkeği

evden uzaklaştırma geçici bir rahatlama sağlasa da mahremiyet ifşa olduğundan uzun vadede bunun aile ilişkilerini yıpratacağı hesaba katılmalıdır. Bu durum eşler arasında tolere edilmesi zor ve hatta bazı durumlarda imkânsız tahribatlara yol açabilir. Bu noktada erkeği risklere karşı koruyabilmek yeni bazı sosyal politika tedbirlerinin devreye girmesi gerekmektedir.

Gerek pozitif ve gerekse de sosyal bilimlerde ortaya çıkan bir problemin kaynağı ve koşulları tespit edilmeden problem çözme sürecine girilmesi neredeyse imkânsızdır. Bununla birlikte problemin çözüme ulaştırılmasında tüm etkenlerin bir arada değerlendirilmesi çözümü sistematik hâle getirecektir. Şiddetin ortadan kalkması için uygulanan koruyucu ve önleyici tedbir sürecinin aynı zamanda kadın ve erkeğin desteklenmesi, iyileştirilmesi ve birlikteliğinin yeniden inşasını hedefleyen bir politikaya dönüştürülmesine ihtiyaç vardır.

Kadını korurken erkek sokağa atılmamalıdır. Erkeğin evden uzaklaştırıldığı süre zarfında beslenme, barınma, sigara, alkol, uyuşturucu kullanımı, hastane giriş ve çıkışları vb. durumları sosyal hizmet uzmanları tarafından yakından takip edilerek süre bitiminde raporlaştırılmalıdır. Gerekli görülmesi hâlinde buna uygun politikalar geliştirilmelidir. Erkekler üzerindeki sosyal baskının azalması kadına karşı şiddetin azalmasını beraberinde getirebilir.

Hem tedbir kararı aldırın hem de tedbir kararı ile evden uzaklaştırılan, tedbir kararı süresince eğitime tabi tutulmalıdır. Her iki taraf eğitimden geçirildikten sonra tedbir kararının son günü taraflar güvenli bir ortamda (aile büyükler, aile danışmanı, sosyal hizmet uzmanı, arabulucu, vb. nezaretinde) karşılıklı olarak görüşürülmeli ve bu görüşme sonucunda bir rapor hazırlanmalıdır. Tedbir kararının uzatılması için tekrar müracaat edildiğinde hâkim bu rapora göre karar vermelidir. Oysa mevcut kanuna göre süre bitiminde bir araya gelme ve diyalog denenmemektedir.

Evlenme sadece iki kişinin kendi rızalarıyla bir aile kurması değil aynı zamanda ailelerin ve onların sosyal çevrelerinin de akrabalık ilişkilerine dahil olduğu bir ritüeldir. Nikâh ve düğün ise bu ritüelin çevreye duyurulması, kamuya ilan edilmesidir. Böylesine önemli ritüelleri ve akrabalık ilişkilerini içeren bir birlikteliğin yara alması ister istemez bu ilişkiler ağına dahil olanları da yakından etkilemektedir. Nasıl ki bu işin başında her iki tarafın aileleri aktif rol alıyorsa/oynuyorsa aynı şekilde evlilik birlikteliğinin sürdürülmesinde de bu rollerinin devam etmesi gerekmektedir.

Şiddet sadece cezaları arttırarak önlenebilecek ya da çözülebilecek bir problem değildir. Birçok ülkede cezalar arttırıldığı hâlde cezaların şiddeti önlemede yetersiz kaldığı görmezden gelinmemelidir. Somutlaştıracak olursak erkeği cezalandırmakla problem çözülmemekte, aksine yeni başka bazı problemler ortaya çıkmaktadır. Erkeğin uzaklaşma tedbir kararı sonrasında yaşadığı her olumsuzluk, bir pişmanlık hissi yaratmaktan çok stres yükü olarak kendini göstermekte ve ilerleyen süreçte bu yük aile içi ilişkilere yansımaktadır.

Kadına yönelik şiddetle mücadelede temel bir politika olarak işlerlik kazanan 6284 sayılı kanunun çok yönlü değerlendirilmesi ve başta uzaklaştırma kararı olmak üzere diğer tüm istatistiklerin kamuoyu ile paylaşılması gerekmektedir. Özellikle yaygın bir tedbir uygulaması olarak uygulanan uzaklaştırma kararıyla ilgili etki ve sonuçları bir arada değerlendirilerek analiz edilmesine ihtiyaç vardır. Kanunun hem kadını hem de aileyi korumakla yükümlü olması nedeniyle, süreci mağdur kimliği üzerinden değerlendirmek hem eksik bir çözümleme olacaktır. Çünkü şiddeti önlemek için şiddetin nedenlerinin ve motivasyon kaynaklarının da araştırılması gerekmektedir. Ayrıca genel olarak fail sıfatıyla bu problemdeki yerini koruyor olsa da erkeğin ötekileştirilmeden ve rasyonel bir bağlam içerisinde gözlemlenmesi, iyileştirilmesi, destek ve kontrol altına alınması

kanunun hedeflerine ulaşma noktasında oldukça önemlidir. Kanunun beklenen faydayı sağlayabilmesi için sosyal etkilerinin değerlendirilmesi gerekmektedir.

Çıkar Çatışması Bildirimi

Bu makalenin araştırılması, yazarlığı ve / veya yayınlanmasına ilişkin herhangi bir potansiyel çıkar çatışması olmadığını beyan ederim.

Destek/Finansman Bilgileri

Bu makalenin araştırılması, yazarlığı ve / veya yayınlanması için herhangi bir finansal destek almadığımı beyan ederim.

Etik Kurul Kararı

Bu araştırma için etik kurul kararına ihtiyaç olmadığını beyan ederim.

KAYNAKÇA

- Akan, Y. & Kiran, B. (2019). “Şiddeti Azaltma Psiko-Eğitim Programı’nın (ŞAPP) Eşine Şiddet Uygulayan Erkeklerin Saldırganlık, Duygu Yönetimi ve İlişki Özyeterlik Düzeylerine Etkisinin İncelenmesi.” *Kadem Kadın Araştırmaları Dergisi*, 5(1), 31-65.
- Alcock, P.; May, M. & Rowlingson, K. (2011). *Sosyal Politika*. Çev., Ed. B. Özçelik, Ankara: Siyasal Kitabevi.
- Alican Şen, A. (2018). “Türkiye’de Kadına Yönelik Şiddetle Mücadelede Kurumlar Arası İşbirliği Süreci ve 6284 Sayılı Yasanın Uygulanabilirliği”. *Motif Akademi Halk Bilimi Dergisi*, 11(22), 141-161.
- Almira Kökdemir, E. (2020). 6284 Sayılı Kanun ve Bu Kanunun Ceza Muhakemesi Hukukundaki Etkileri. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Altıparmak, İ. B. (2015). Kadına Yönelik Şiddetle Mücadelede Bir Sosyal Politika Örneği Olarak Şönim’ler Üzerine Nitel Bir Araştırma: Ankara Örneği.

- Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Bolu.
- Altıparmak, İ. B. (2015). "Kadına Yönelik Şiddetle Mücadelede Şönim'lerin Rolü: Ankara Örneği." *The Journal of Academic Social Science Studies*, 36(2), 449-469.
- Aysu, C. A. (2020). Kadın Yönelik Erkek Şiddetiyle Mücadelede Kurumlar: Şönim'ler ve Kadın Konukevleri. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Bedir, E. (2012). "Sosyal Politikaya İlişkin Genel Bilgiler ve Sosyal Politikanın Araçları." *Sosyal Politika*. (Ed.) A. İ. Oral & Y. Şişman, Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yayınları. ss. 2-27.
- Bıldırcın Sakarya, B. (2019). Sığınmaevi ile Şiddeti Önleme ve İzleme Merkezlerinden (Şönim) Yönlendirilip Tedavi Yapılan Kadın Hastaların Klinik Özellikleri ve Sosyo-demografik Verilerinin İncelenmesi. Yayınlanmamış Tıpta Uzmanlık Tezi, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Sağlık Uygulamam ve Araştırma Merkezi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim Kliniği, İstanbul.
- Bölükbaşı, Ö. (2014). 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun Kapsamında Kadının ve Aile Bireylerinin Korunması. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Erzincan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Erzincan.
- Can, Y. (2022). Aile İçi Şiddetin Önlenmesinde Tedbir Kararının İşlevselliği. Yayınlanmamış Doktora Tezi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.

- Cansel, E. (1969). "Sosyal Devlet Ve Aile." Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, 26(3), 11-21. 28 Ocak 2022, <https://dergipark.org.tr/tr/pub/auhfd/issue/42969/520226>
- Ceylan, E. (2017). "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'a Göre Kanun Kapsamına Girenlerin Korunmasıyla İlgili Değerlendirmeler." İstanbul Barosu Dergisi, 91(1), 15-30.
- Çaha, H.; Aydın, E. S. & Çaha, Ö. (2014). *Değişen Türkiye'de Kadın*. İstanbul: KADEM.
- Çelik Bilgin, G. (2019). 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Yasanın Kadını Şiddete Karşı Koruma Rejimi. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kocaeli.
- Dalkır Kahveci, A. (2019). 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un Türkiye'de Kadına Yönelik Şiddeti Önlemedeki Rolü. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Çankaya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Elitok, Ö. (2019). Erkeklik Olgusu Bağlamında Erkeklerin Boşanma Deneyimleri. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Akdeniz Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Antalya.
- Elver, H. (2012). Hukukta Çifte Standart. 23 Ocak 2022, <https://www.haksozhaber.net/hukukta-cifte-standart-25358yy.htm>
- Ercoskun Şenol, H. K. (2019). "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun Üzerine Bir İnceleme." Uyuşmazlık Mahkemesi, 7(13), 423-459.
- Erim, F. (2019). "Bekâr Odaları"nda Kalan Erkeklerin Deneyimlerinin Eleştirel Sosyal Hizmet Bakış Açısıyla Değerlendirilmesi: İzmir-Basmane Örneği.

- Yayınlanmamış Doktora Tezi, Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Günay, M. (2012). "6284 Sayılı Kanuna Göre Koruyucu ve Önleyici Tedbirler." TAAD, 3(10), 647-686.
- Gündoğmuş, R. (2020). Kadına Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin İlgili Uluslararası Sözleşmeler ve 6284 Sayılı Kanun Çerçevesinde Değerlendirilmesi. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Kadir Has Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
- İçişleri Bakanlığı (2013). Kadına Yönelik Aile İçi Şiddetin Önlenmesinde Jandarmanın Rolü ve Prosedürler. 23 Ocak 2022, https://vatandas.jandarma.gov.tr/kysop/uzaktan_egitim/documents/4%20jandarma.pdf
- kahraman, R. (2019). 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'da Öngörülen Tedbirler ve Bu Tedbirlere İlişkin Usul. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Kaplan, M. (2020). İstanbul Sözleşmesi'nin Türkiye'deki İç Hukuka Etkisi Bağlamında 6284 Sayılı Kanun'un İncelenmesi. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Kumcağız, H. Vd. (2018). "Samsun Şiddet Önleme Ve İzleme Merkezi'ne Başvuran Şiddet Mağduru Kadınların Başvuru Durumları Ve Gereksinimleri." MANAS Sosyal Araştırmalar Dergisi, 8(2), 401-414.
- Levent, G. (2019). Aile içi Şiddeti Önlemede Yasaların Önemi: 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Yönelik Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun Örneği. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Niğde.
- Mingione, E. (2013). "Güney Afrika Refah Modeli ve Yoksulluk ve Sosyal Dışlanmaya Karşı Mücadele." *Sosyal Politika Yazıları*. (Der.) A. Buğra &

- Ç, Keyder. Çev., B. Yakut Çakar & U. B. Balaban, İstanbul: İletişim Yayınları. 261-287.
- Mor Çatı Kadın Sığınma Vakfı (2014). Erkek Şiddetini Önlemede 6284 Sayılı Kanun. 23 Ocak 2022, https://morcati.org.tr/wp-content/uploads/2020/02/6284-2020_turkce_web.pdf
- Mor Çatı Kadın Sığınma Vakfı (t.y.). 6284 Sayılı Kanun İzlemeleri Uygulama Raporu. 23 Ocak 2022, https://www.morcati.org.tr/attachments/article/255/6284_kanun_uygulamaları_raporu.pdf
- Moroğlu, N. (2012). "Kadına Yönelik Şiddetin Önlenmesi 6284 Sayılı Yasa ve İstanbul Sözleşmesi." TBB Dergisi, 99, 357-380.
- Özaydın, M. M. (2012). "Sosyal Politikanın Tarihsel Gelişimi". *Sosyal Politika*. (Ed.) A. İ. Oral & Y. Şişman, Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yayınları. 28-62.
- Özbilen, A. B. Ve Soygüt Aslan, M. B. (2017). "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un Değerlendirilmesi." İstanbul Ticaret Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 11(22), 365-387.
- Özdemir, H. (2013). "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un Değerlendirilmesi." Nişantaşı Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 1(1), 45-63.
- Özgür Kalafat, G. (2019). 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun ve Tedbir Kararlarının Uygulanması. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Galatasaray Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Öztürk, N. (2017). "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un Getirdiği Bazı Yenilikler ve Öneriler." İnönü Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, 8(1), 1-32.

- Reçber, B. (2018). "Türkiye'de Şiddet Önleme ve İzleme Merkezleri Etkin mi?", *Yönetim ve Ekonomi Araştırmaları Dergisi*, 16(4), 367-376.
- Sancar, S. (2009). *Erkeklik: İmkânsız İktidar*. İstanbul: Metis Yayınları.
- Sarı, K. S. (2010). Ailenin Korunmasına Dair Kanun Ve Aile Mahkemeleri Bağlamında Kadına Yönelik Aile İçi Şiddet. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Sokullu Akıncı, F. & Dursun, S. (2016). *Viktimoloji*. İstanbul: Beta Yayınları.
- Söylemez, S. D. (2021). Aile İçi Şiddet, Kadına Yönelik Şiddet ve 6284 Sayılı Kanun Kapsamında Koruyucu ve Önleyici Tedbirler. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Erzurum.
- Taşçı, F. (2017). *Türkiye'de Sosyal Politika ve Dönüşüm*. Ankara: SETA.
- Tarkan, S. (2021). 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun Kapsamında Hakim Tarafından Verilen Tedbir Kararları. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ondokuz Mayıs Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Samsun.
- Uçan, G. (2016). "Toplumsal Cinsiyetin Öteki Yüzü: Erkek." *Sosyal Politikanın Cinsiyet Hâlleri*. (Der.) D. Şaşman Kaylı & F. Şahin, Ankara: Nika Yayınevi. 159-183.
- Uğur, H. (2012). "Kadın ve Aile Bireylerine Yönelik Şiddete Karşı 6284 Sayılı Kanunun Getirdikleri." *TBB*, 101, 333-366.
- Yağcıoğlu, A. H. (2017). "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun ve Uygulamada Karşılaşılan Sorunlar." *Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi* (Prof. Dr. Şeref Ertaş'a Armağan), 19, 913-966.
- Yavuz, K. (2018). Kadına Yönelik Şiddeti Önlemede 'Şiddet Önleme ve İzleme Merkezi' (Şönim) ve 'Kadın Konukevinin' Rolü – Trabzon İli Örneği.

Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Gümüşhane Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Gümüşhane.

<https://www2.tbmm.gov.tr/d24/7/7-48315sgc.pdf>. 23 ocak 2022.

Resmî Gazete (18 Ocak 2013). 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanuna İlişkin Uygulama Yönetmeliği. 23 Ocak 2022,

<https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2013/01/20130118-2.htm>

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

It is noteworthy that the studies on the Law No. 6284 mainly focus on the innovations brought by the law and the difficulties encountered in practice. It is seen that no studies have been carried out for the occupation order, in particular on the reflection of the law on social life and the measurement of its social impact. This study draws attention to some risks that men, who are excluded from home with a preventive injunction pursuant to the fifth article of the Law No. 6284, may encounter while they are outside the home. This study consists of three parts in itself.

Methods

First of all, it is discussed how the protective and preventive injunctions for those who commit violence or who are at risk of perpetrating violence are regulated in the Law No. 6184. In the law, the injunction is divided into two as protective and preventive injunctions. The protective injunction can be given by both the civil authority and the judge in cases where delay is inconvenient. However, a preventive injunction can only be given by the judge. This study discusses in which case or situations the preventive injunction is given by the judge regarding the perpetrators of violence.

Secondly, under the title of injunction in the academic literature, scientific studies related to Law No. 6284 are discussed. As a result of the research, it is determined that the issue has been mainly discussed by the lawyers in the axis of the difficulties encountered in the implementation of the law. However, no study has been found that deals with how the provisions of this law affect the individual, family and society, and how they affect individual and social life. For

example; how did the occupation order affect the relations between spouses, children, relations between families, and how many of these marriages ended in divorce? It is not discussed whether the occupation order has any effect on murders of women and suicides. In short, it has been determined that no scientific study has been conducted on the results of the occupation order and its social reflections.

Thirdly, attention is drawn to some risks that men who are excluded from home may encounter while they are away from home (staying outside). As soon as the judge decides on occupation order, the man is out of home and has no place to go. This situation makes them vulnerable to risks such as poverty, involvement in crime, humiliation, social exclusion, mental disorder, suicide and so on. The absence of any social policy for men in such situations is a shortcoming.

Findings (Results)

The social impact of Law No. 6284, which became operational as a basic policy in the struggle against violence to women, should be evaluated from multiple perspectives. Statistics showing how many people have been given protective and preventive injunctions on a monthly and annual basis should be regularly shared with the public. The effect of occupation order given by family courts in preventing domestic violence and violence against women should be monitored and recorded by sociologists and social workers.

The problem is not solved by punishing the man by excluding him from home. Therefore, caution should be exercised when judges decide on occupation order. Although the exclusion of the man from home may provide temporary relief, it should be taken into account that since privacy is compromised, this may strain family relationships in the long run and cause greater problems in the future. It is quite possible that the man's negative experiences while away from his home after the injunction will manifest as a burden of stress rather than a feeling of regret. It should be taken into account that family relations will be negatively affected by this.

Both the person taking the injunction decision and the person being excluded from home by with the injunction decision should be trained throughout duration on injunction. After both parties have been trained, on the last day of the injunction duration, the parties should meet in a safe environment (under the supervision of family elders, family counsellors, social workers, mediators and son on) and a report should be prepared as a result of this meeting. When

an application is made again for the extension of the preventive injunction, the judge should decide according to this report.

Conclusion and Discussion

During the man's staying from home, situations such as nutrition, sheltering, smoking and alcohol consumption, hospital entrances/admissions and exits, discharges and son on should be closely monitored by social workers and reported at the end of the period. If deemed necessary, some new social policy measures should be introduced to protect men against such risks. In short, the measures should be transformed into a policy aiming at the rebuilding of family unity by supporting women and men.